

ROMÂNIA

1918-2018 | SĂRBĂTORIM ÎMPREUNĂ

SORIN PETRESCU

FIUL LUI IISUS

DIN GRĂDINA MAICII DOMNULUI

Hronicul trecerii prin viață și prin moarte

Roman

eLiteratura

CUPRINS

7	PARTEA ÎNTÂI
165	PARTEA A DOUA
361	PARTEA A TREIA
621	PARTEA A PATRA
735	NOTA AUTORULUI

PARTEA ÎNTÂI

*Cele mai de seamă întâmplări ale lumii trebuie
urmărite până în tainele familiilor.*

J. W. Goethe

1.

La nașterea lui Lucian Petrescu, în data de 3 iunie 1921, planetele impasibile și reci, la rândul lor supuse altor legi decât cele omenești, i-au trasat destinul mai precis decât ar fi făcut-o ursitoarele.

În momentul primei respirații a nou-născutului, la orizont se ridica prevestitor zodia Scorpionului, cea mai puternică, misterioasă și ascunsă zodie a astrologiei, marcându-i într-un mod infailibil Ascendentul și personalitatea micului nou-venit. Scorpionul patronează Moartea și Reînvierea, coborârea în Infern și ridicarea către Rai, Renașterea Păsării Phoenix din propria cenușă, într-un cuvânt schimbările radicale – tematică clasic aferentă casei astrologice a 8-a.

Pentru a sublinia și mai mult tema majoră a reîncarnării care tocmai începea, în casa a 8-a a hărții astrale, în zodia Gemenilor, erau patru din cele zece planete: Soarele lumina harta războinic în conjuncție cu Marte, urmând să-l îndemne neîncetat spre o continuă luptă pentru evoluție prin învățare.

Tot în casa a 8-a, secondând tandemul Soare-Marte, se aflau și Mercur (guvernatorul Gemenilor) și Pluto (guvernatorul Scorpionului), acesta din urmă fiind și stăpânul Hărții adică al iadului și raiului interior! Prezența lui Uranus în Pești în casa 4-a a căminului și rădăcinilor neamului va asigura nu numai plecarea de acasă, în locuri foarte îndepărtate, ci și o conștiință sfâșiată. În sfârșit, dar nu mai puțin important, în acea oră a nașterii din 3 iunie

1921, în Casa Religiei și a Spiritualității se afla însuși Neptun, planeta lui Dumnezeu și co-gubernatorul casei a 4-a, care închidea astfel cercul planetar deschis mai sus, marcând definitiv drumurile îndepărtate ale lui Lucian ca martir al credinței.

Însă, niciun astrolog nu a fost prezent atunci la nașterea sa în patriarhalul târg Târnăveni – până în 3 mai 1941, Diciosânmartin (în maghiară, Dicsösszentmárton) – devenit oraș în 1912 (anul următor introducându-se și iluminatul cu gaz), pe vremea Imperiului Austro-ungar. Înconjurat de dealuri, orașul, dacă ar fi fost vizitat de Eminescu, ar fi primit cu siguranță numele de „a doua mică Romă”, după Blajul aflat la numai 41 de kilometri. În acel an, populația orașului număra 4.709 locuitori, din care 1.220 români, 2.871 maghiari, 56 germani, 490 evrei și 72 de țigani. În ziua aceea se înregistrase o singură naștere și niciun deces. Venise pe lume cel de-al 4710-lea locuitor al târgului, un nou locuitor al țării, continentului, lumii și universului. Locuitor al universului! Ce frumos sună aceste cuvinte, și ce puțin se gândesc oamenii la acest adevăr simplu!

De mare interes pentru această carte este și istoria familiei din care provenea Lucian, zestrea lui genetică marcându-i profund și definitiv vădita sa spiritualitate. El era fiul lui Mircea și al Elenei (Coca) Petrescu. Bunicul lui, Grigore Petrescu, avocat, deputat și comisar regal (adică procuror la Consiliul de Război), era fiul lui Toma Petrescu și al altei Elene, născută Hrisoscoleos. Tatăl Elenei Hrisoscoleos era frate cu soția lui Alexandru Mavrocordat, amintită și de Constantin Gane în *Trecute vieți de doamne și domnițe*. În același timp, soția lui, tot Elena, sau Elena palaiós (bătrâna) cum o denumeau cei din familie, era și vară primară cu Vodă Nicolae Mavrocordat (ridicat pe tronul Moldovei în două rânduri, între 1709-1710 și 1711-1716, ca și pe tronul Țării Românești, după uciderea urmașului lui Brâncoveanu, Ștefan Cantacuzino, 10 luni în

1716 și apoi între anii 1719-1730). Este de asemenea demn de amintit că acest Nicolae Mavrocordat fiind văr cu Grigore Ghica, Elena îi venea acestuia din urmă, la rândul ei, verișoară. La moartea lui Nicolae Mavrocordat, pe tron s-a suit fiul său, Constantin, care a domnit de șase ori în Țara Românească, și de patru ori în Moldova, până în 1769, când, în timpul războiului Rusiei cu Poarta Otomană, a căzut prizonier și a fost ucis de un soldat rus. El a fost căsătorit cu Smaranda Cantacuzino, iar, după moartea acesteia, cu Ecaterina Rosetti.

Revenind, vom spune că străbunicii lui Lucian, Toma și Elena Petrescu, înmormântați la Brăila, au avut cinci copii: Maria, Nicolae, Constantin, Grigore și George. Pe lângă Grigore, cel cu care va începe povestea noastră, mai merită amintiți Maria și Constantin. Maria, căsătorită Procopiu, a avut pe Ecaterina care la rândul ei a avut două fiice, Suzanne și Ioana măritată Celibidache. Constantin, avocat și scriitor, a fost printre altele și primar al Brăilei.

Grigore s-a însurat cu Elisa Berceanu și a avut patru copii: Toma-Mircea (tatăl lui Lucian), Sofia, Dumitru și Elisabeta-Victoria. Toma-Mircea, ajuns căpitan de jandarmi, a luat-o apoi de soție pe Elena (Coca) Vasiliu, fiică naturală a Mareșalului Curții Ernest Ballif, provenită dintr-o dragoste din tinerețe a mamei ei, care era înrudită cu familia Teodorenilor din Iași, locul ei de baștină, care a dat pe Ionel și pe Păstorel.

În fine, ei au avut doi copii, pe Lucian și pe Horia, născuți la un an și două luni unul după altul. Destinul anume pe care-l hărăzise Cerul celor doi avea să semene uluitor de mult cu destinul acestui pământ strămoșesc ce poartă pe drept cuvânt renumele de Grădina Maicii Domnului, cei doi prunci împărțindu-și infernul și paradisul cum o făcuseră încă de la început Cain și Abel: Lucian avea să primească infernul exterior și paradisul interior, în vreme ce Horia avea să devină imaginea în oglindă.

În ziua aceea a nașterii lui Lucian, la care Coca a fost asistată de o moașă ungueroaică și de un medic militar, trimis anume de mareșalul Ballif s-o îngrijească pe fiica lui naturală (și nu fără motiv, căci cu un an în urmă, la Balcic, murise primul copil al lui Toma și Coca, Marcel, dintr-un iaurt stricat), în ziua aceea, așadar, a avut loc o slujbă de bun-sosit la biserica Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, urmată de o petrecere care avea să rămână în memoria locuitorilor, căci Mircea Petrescu era recunoscut pentru felul în care organiza desfătul.

Casa din Strada Albinei, cu frontoane la ferestrele mari și la cele două uși de intrare, așezată nu departe de o filială a Băncii Albina din Sibiu, era formată din patru dormitoare, un salonaș, o sufragerie și o bibliotecă, cu dependențele aferente. De la ferestrele din spate se puteau vedea pădurea Trei Brazi și, ceva mai încolo, păduricea Trei Stejari, ce se întindeau până hăt departe, spre Cuștelnic. Dar petrecerea avea să se desfășoare nu în casă, ci în curtea din spate de două mii de metri pătrați, unde urmau să fie întinse patru corturi mari și adusă o bucătărie de campanie.

Peste exact un an, două luni și zece zile, în orașul Târnăveni, avea să se nască și cel de-al treilea fiu al celor doi (socotindu-l și pe Marcel), Horia. În acea zi de duminică, 13 august 1922, combinația numerologică (pentru a păstra o echivalență cu amprenta astrologică a lui Lucian) era una unică: Calea vieții era 8, Exprimarea era 6, iar Imboldul sufletului era 7. Acest 8 al Căii vieții include o altă persoană care va avea o influență asupra întregii lui vieți. De asemenea, același număr dezvăluie că lecția pe care ar fi trebuit s-o învețe Horia în această viață era dăruirea, generozitatea, alta decât cea de fațadă. În ceea ce privea cifra 6 din Exprimare denota un individ iubitor de pace, un diplomat înăscut. Mai indica o minte creativă, strălucită, dar o carieră în afara luminilor rampei, în care umilința va contrasta puternic cu forța spirituală. Cât privește Imboldul sufletului, acel 7 îl va face să fie perceput drept o persoană rece, chiar

nesocială, deși va fi doar imboldul de a-și ascunde emoțiile, confesiunea considerând-o o simplă slăbiciune. Dar tendința de izolare îl va conduce spre percepții greșite ale realității, ca și spre un început de paranoia, și, trăind prea mult în capul lui, Horia avea să dezvolte o a doua personalitate.

Să ne oprim însă deocamdată la atât în ce privește pe cei doi, care vor deveni eroii noștri principali, și să nu o luăm înaintea evenimentelor, această povestire trebuind cu atenție pregătită și mai ales bine fixată în documentele epocii despre care vorbim, căci destinul eroilor noștri va fi însăși destinul acestei țări.

Înainte, așadar, să povestim despre acea zi a nașterii în care semnele a ceea ce urma să se petreacă au fost neîndoielnice pentru orice observator cât de cât avizat, va trebui să ne îndreptăm atenția spre tatăl lui Lucian, spre Mircea, ba chiar, pentru a avea un tablou complet, ne vom vedea nevoiți să coborâm până la Grigore, la bunicul lui Lucian.

Prin urmare, vom descinde în România celei de-a doua jumătăți a secolului al nouăsprezecelea, mai precis spre anul 1877, când, la 16 aprilie, Principatele Unite, cum era denumirea Țării Românești și Moldovei la acel timp, și Imperiul Rus au semnat la București un tratat care îngăduia trupelor ruse să traverseze teritoriul țării în drum spre Balcani, unde aveau să înfrunte trupele Imperiului Otoman. Dar goarna a sunat și pentru românii care tânjeau de secole după independența țării lor, și iată că viitorul rege Carol I, pe atunci însă purtând doar titlul de domnitor, decretează mobilizarea trupelor. În scurt timp, de-a lungul Dunării sunt dispuși 120.000 de soldați, gata să respingă orice atac al inamicului. Efectivele armatei operative erau de 66.000 de soldați, 12.300 de cai și 190 de tunuri.

Printre cei 14.000 de tineri care recrutaseră în 1877, se număra și Grigore Petrescu, în vârstă de 22 de ani, care venise să se înroleze în Regimentul 5 Linie, ce, împreună cu Divizia a 3-a Infanterie, fusese dislocat, încă de anul ce

trecuse, în regiunea Galați-Brăila. Acest Regiment 5 fusese una dintre primele unități ale armatei așa-numite pământene, deci naționale, înființate la 1850 în București, din vitejii panduri ai lui Tudor Vladimirescu.

Grigore urma cursurile Facultății de Drept din Paris, unde era coleg cu Matei B. Cantacuzino, un văr „mai îndepărtat decât o insulă din Pacific, dar mai apropiat decât o cămașă”, cum spunea el, nu fără o undă de afecțiune, însă, la chemarea țării, nu a pregetat să lase baltă cursurile și să revină ca să se înroleze, mai ales că, reacționând la poziția luată de Principatele Unite, turcii sechestraseră mai multe vase românești încărcate cu cereale, printre care și cele aparținând familiei lui, și bombardaseră orașul lui de baștină, Brăila.

De altfel, ca urmare a acestor acte agresive, Parlamentul decisese ruperea relațiilor cu Imperiul Otoman și recunoașterea stării de război între cele două state.

Ținându-se cont de familia din care provenea, ca și de faptul că era student, Grigore a primit tresa în diagonală de sublocotenent și, când a venit la Brăila să-și ia rămas-bun de la ai săi, îmbrăcat în pantaloni tăiați drept cu paspoale roșii, din postav ser și cu tunică albastră de postav, cu opt nasturi și centură strânsă, pe care epoleții cu o stea mică de argint și cu ciucuri moi străluceau de parcă ar fi fost auriți, mama lui, Elena, izbucnise în plâns.

Nicolae, unul din frații lui Grigore, un inginer eminent, școlit în Germania, era pe atunci deja emigrat în America, stabilindu-se în Chicago unde se căsătorise cu o ardeleană din Oradea și cu care avea doi copii, un băiat și o fată. George, celălalt frate al lui Grigore, trimis la învățătură la Viena, încă nu luase o hotărâre, sau cel puțin nu trimisese nicio veste, cât despre Constantin, el era deja primar al Brăilei încă de cu șapte ani în urmă, astfel încât acasă se găsea numai sora lui mai mică, Maria care, pentru a-și ascunde emoția, râdea din orice, îmbujorându-se și asudând ca în urma unor palpitații. Tatăl lui, unul dintre cei

mai mari negustori de cereale din regiune, îl chemase în bibliotecă, unde, cu o atitudine gravă, îi spusese:

– Grigore, nu există nimic mai de preț decât slujirea țării în care te-ai născut și nimic mai dulce pe lume decât jertfa pentru patria ta! Trecerea noastră pe pământ este doar o pregătire pentru moarte, iar nemurirea nu ți-o cucerești decât printr-o credință asiduă și prin iubirea de oameni! Iubește-ți glia și luptă pentru ea, chiar, sau mai ales, dacă o vei face cu prețul vieții!

Elena, care auzise cuvintele soțului ei ce răzbătuseră prin ușa de stejar masiv lăsată întredeschisă, izbucni iarăși în plâns.

– Nu de plâns e vremea acum, îi spuse Toma care, auzind-o, trecuse în sufragerie, ci de veselire. Acum, că am reușit câștigarea independenței României, trebuie ca această independență să fie pecetluită cu sânge! Numai așa un popor își câștigă pe veci identitatea națională!

– E fiul meu, spuse Elena cu o voce frântă.

– A fost, îi răspunse Toma cu aceeași gravitate luminată de un zâmbet misterios, deși glasul îi tremura ușor. Acum este fiul patriei!

Bătrânul își dădea seama că devine patetic, dar se simțea cuprins de un avânt cum numai la tinerețe mai poți simți și de o însuflețire cum numai sentimentele înalte te fac să o trăiești.

– Mamă, spuse și Grigore, societatea studenților din medicină din București a hotărât suspendarea studiilor și participarea pe front! Sunt ca și frații mei, cum să-i las pe ei să lupte, iar eu să stau pe malurile Senei, sorbind un calvados și mângâind o?!...

Iar aici se opri dintr-odată, roșind tot, căci pentru o clipă uitase cui se adresa.

În acea seară, urma să aibă loc o recepție, așa cum aveau loc în toate orașele din țară, dată în cinstea proclamării independenței, la care aveau să participe notabilitățile Brăilei și, plăcută surpriză, reprezentanții consulatelor

francez și rus aflați în oraș pentru a impulsiona comerțul dunărean aflat la o răscruce din pricina flotei turcești dislocate în zonă. Era vorba de monsieur Louis Place, agent consular francez, văr cu fostul consul Victor Place care participase nemijlocit la Unirea Principatelor și care era unchi prin alianță al tatălui natural al mamei lui Lucian, generalul Ernst Ballif. De asemenea, mai era prezent monsieur Dimitri Vranghel, reprezentantul personal al baronului Dimitri Stuart, care semnase Declarația de Independență. Prezență discretă, aflat doar în trecere prin Brăila, la întoarcerea sa din misiune, avea să apară și agentul diplomatic român la Petersburg, Constantin Filipescu.

– Astă-seară o să vină lume multă, îi șopti Maria lui Grigore, când avură prilejul să rămână singuri.

– Vine și Jean Procopiu? o tachină Grigore, amintindu-i de cel care se codea să-i ceară mâna, nu pentru că nu ar fi vrut, ci pentru că era intimidat de severitatea lui Toma Petrescu.

Maria îl privi cu seriozitate. Era o fată înălțuță, cu părul negru, adunat în vârful capului și lăsându-i astfel gâtul liber, cu sprâncene negre, groase și cu un nas de zeiță antică, de care era foarte mândră, cu un piept generos, care palpita mereu ca și cum sub corsaj ar fi fost ascunse două vietăți ce se zbăteau să iasă, și cu picioare înalte și vânjoase, măcar că botinele erau un număr mic, concurând probabil condurul Cenușăresei.

– Dacă ești ironic vizavi de faptul că nu s-a înrolat, să știi că are trei frați mai mici, și nu mai trăiește decât mama lui.

– Nu-l plâng eu de asta, spuse Grigore, admirându-se cu coada ochiului în oglindă.

Într-adevăr, uniformă îi venea ca turnată pe trupul îndesat dar bine proporționat, contrastând plăcut cu ochii lui albaștri, cu părul castaniu și cu mustăcioara potcoavă.

– Ești rău, îl muștră Maria, care simți iarăși lacrimile dându-i târcoale, dar de astă dată de amărăciune. El să știi că te admiră.

– De admirat, nu admiră decât zestrea ta, de mine vrea doar să se folosească.

– Nesuferitul! Ce vrei să spui, că sunt urâtă și bărbații nu umblă decât după dota pe care o să mi-o dea taica?

Grigore se mai admiră o dată cu discreție în oglindă, apoi respirând adânc, ca și cum s-ar fi asigurat că îndeplinesc o misiune importantă, se roti pe călcâie și privi direct spre Maria, de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Acum nu e vremea nunților, anunță el solemn, când țara are nevoie de fiecare braț care...

– Lasă-te păgubaș! îl întrerupse Maria. Crezi că vorbești cu o fetiță necoptă sau cu una din pariziencele tale?

Dintr-odată, seriozitatea aceea apărută ca o toamnă timpurie îi transformă total ființa, și acum, cu spatele drept și privirile arzătoare, aducea cu Ran, zeița furtunii la nordici, așa cum o văzuse Grigore într-o gravură la Sorbona, închipuind o femeie voinică, aflată sub apă, ce trage un marinar de pe o epavă în adâncul apei, ținându-l strâns de năframa care-i acoperea capul și umerii.

– Au ajuns până aici zvonurile cuceririlor tale din Montmartre sau de pe Rivoli! S-ar zice că te-ai dus în Franța să studiezi anatomia, nu dreptul!

– Ascuțită limbă mai ai. Nu-l văd pe bine pe Procopiu. Încep să simt un soi de solidaritate bărbătească.

– Când o să aibă nevoie de un avocat, o să te anunțe. De altfel, probabil o să te anunțe că nu are nevoie de serviciile tale.

Dintre cei patru frați, Grigore și Maria fuseseră cei mai apropiați, primul simțind încă de foarte mic nevoia s-o protejeze pe fată. Nu de puține ori se bătușe cu băieți mult mai mari decât el, luând papară și acasă, unde tatăl lui nu îngăduia „manifestări gregare” cum le denumea el, cum nu

de puține ori lua asupra sa boroboațele pe care Maria, zvăpăiată din fire, le făcea cu o regularitate demnă de o cauză mai bună. Cum nu de puține ori suporta hachițele surorii ce trecea de la veselie la tristețe și de la gravitate la caraghioslăcuri cu ușurința cu care o pasăre trece în zbor dezinvolt și peste o grădină înflorită, și peste un cimitir mohorât. Grigore căpătase astfel un soi de drepturi asupra ei, însă nu ca un proprietar sau stăpân, ci ca un datornic față de o datorie contractată ferm. De altfel, plecase la Paris doar la insistențele susținute ale Mariei care-i promisese că nu se va mărita în acest timp, ca și cum i-ar fi fost logodnică jurată.

Din vremea aceea datau scrisorile atât de duioase ce și le scriau frații și pe care Maria le păstra cu sfințenie într-o besactea de mahon cu incrustații în fildeș, adusă de tatăl ei din Chios, ca și cum ar fi fost bijuterii de familie. Într-un rând, îi scrisese:

„Dragă frate,

Azi am primit scrisoarea de la draga mea Hariclea Haricli a cărei mamă, cum am aflat mai de mult, ar fi nepoata directă a domniței Mavrocordat, și deci rudă cu noi. Cum știi, biata copilă a suferit de tifos sau boala lungă, cum i se mai spune pe aici. Așa s-a speriat, că, pe ascuns, să nu o știe mama ei, s-a dus la o țigancă să-i ghicească dacă moare tânără și țigancă i-a ghicit că „va călători mult și va fi mereu în sărbătoare”. Îmi scrie că tânărul Iorgu Hartulary îi face o curte asiduă și că tatăl ei nu vede cu ochi buni iubirea lor. Dar care tată ar vrea ca fiica lui să se îndrăgostească de un băiat? Pentru oricare tată, fiica lui e intangibilă ca o statuie antică. Și tare mă tem că «spiritul acesta de posesiune» se întinde și la frate, căci e de-ajuns să privesc la tine ca să știu asta. De când ai plecat la Paris mă simt tare neajutorată și mă gândesc mereu la tine, în același timp însă, simt un fel de eliberare, ca atunci când am terminat-o cu pensionul și am reușit să mă înscriu la liceul de fete.

Sper să nu te supere ce-ți scriu, dar eu față de tine nu am avut și nu voi avea niciodată ceva de ascuns, căci tu ești celălalt eu, fără de care ființa mea nu ar fi întreagă.

Povestește-mi de aventurile tale la Paris, deși sunt un pic geloasă pe franțuzoaice. Ori ai crezut că ceea ce simte un tată și un frate pentru fiică și soră nu este cumpănit de ceea ce simte o fiică și o soră pentru ei?!

Cu drag,
A ta soră care te iubește,
Maria.”

Și altă dată:

„Dragă Grigore,

În dârdora nopții spiritele familiei au venit să sufle în pânza gândurilor mele. Și ce crezi? Îmi veni într-un moment gândul să mă apuc să scriu despre strămoșii noștri. Tu știi că eu până acum am scris doar poezii... Îți mai amintești de cea care ți-a plăcut atât de mult?!

Pe străduțe-ntortocheate
Deșirându-se domol
Nălucite de ciudate
Felinare cu petrol,

Printre case medievale
Hoinăresc mânat' de dor
Și ecou de lespezi goale
Îmi răsună sub picior!

În ferești dărăpănate
Alungată, plânge luna,
Pe străduțe neumbrate
Fără tihnă umblu-ntruna,